

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.953 van 17 augustus 2018
in de zaak A. 225.646/XIV-37.775**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien, Tiffanie Lippens en Déborah Unger
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 juli 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 204.828 van 1 juni 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 juli 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats vast dat verzoeker niet aantoont dat er “sprake zou zijn van enige valse aanklacht of fictieve rechtszaak” tegen hem noch dat hij wordt “vervolgd louter ‘omdat [h]ij lid is van de familie van een beschouwde opstandeling’”, maar dat hij ervan wordt verdacht “bedragen te hebben gestort aan [zijn] neef A. M., die veroordeeld werd op basis van artikel 208 (2) van de Russische strafwet, en aldus terrorisme (mee) te hebben

gefinancierd”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “wijst erop dat het de autoriteiten in de Russische Federatie in de gegeven omstandigheden dan ook toekomt om een gerechtelijke procedure tegen verzoekende partij in te leiden en onderzoeksdaten te stellen”. In het bestreden arrest wordt daarbij op wettige wijze gesteld dat “de loutere verwijzing naar mensenrechtenrapporten aangaande de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat” maar dat “[d]eze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade [...] *in concreto* [dient] te worden aangetoond”. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus moet immers enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Wat de verwijzing van verzoeker naar de detentieomstandigheden en de kwestie van gevangentransporten in Rusland betreft, wordt in het bestreden arrest opgemerkt dat “[d]ergelijk algemeen gegeven [...] bezwaarlijk [kan] volstaan om in hoofde van verzoekende partij, waartegen een gerechtelijke procedure hangende is in haar land van herkomst maar waarin vooralsnog géén uitspraak werd geveld, te besluiten tot een nood aan internationale bescherming”. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wordt nergens in het bestreden arrest besloten dat “de rapporten ter ondersteuning van het verzoekschrift niet volstaan om vast te stellen dat ‘elke onderdaan’ van Tsjetsjenië onmenselijke en vernederende behandelingen zou ondergaan bij terugkeer”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt daarentegen terdege rekening met verzoekers specifieke profiel maar stelt dat “de strafrechtelijke vervolging ten aanzien van verzoekende partij door de autoriteiten van de Russische Federatie niet ressorteert onder één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen” en dat verzoeker niet aantoont “dat, indien het tot een veroordeling zou komen, de desbetreffende strafmaat disproportioneel zou zijn in het kader van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet “gelezen in overeenstemming met artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU” aannemelijk.

Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien augustus tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams